

Vážený pane prezidente, drazí spolubratři, hosté!

Rád bych v této chvíli poděkoval našemu nejvýznačnějšímu hostu, Vám, pane prezidente České republiky Václave Klausovi, že jste přijal pozvání na společný oběd s biskupy v rámci plenárního zasedání České biskupské konference. Protože jde o oběd pracovní, můžeme při něm také probrat něco ze vztahu církve a státu. Vím, že se při jídle podle jedné pedagogické zásady nemluví, ale myslím, že přátelský rozhovor při dobrém obědě naopak může významně přispět ke vzájemnému porozumění. Nemyslím tím samozřejmě na bonmot slavného anglického autora, který říkal, že „po dobrém obědě je možno odpustit komukoliv, dokonce i vlastním příbuzným“. My jsme přece jen trochu dál, můžeme spíš hledat společnou cestu a spolupráci v nejrůznějších oblastech. Po desetiletích totality a praktické likvidace dnes církve nabízí a uskutečňuje se státními institucemi spolupráci v oblasti armády, policie, charity, školství i jinde. Tento oběd navazuje na dosavadní dvě pozvání z vaší strany, pane prezidente, za která chci poděkovat. Nyní jsme tedy na řadě my, katoličtí biskupové, abychom vás jako prezidenta této země důstojně přijali a pohostili. Onen začátek spolupráce má své kořeny jistě mnohem dříve, než na společných obědech v Lánech. Vaše pozvání bylo symbolem smíru mezi hlavou republiky – novou formou státnosti českého státu! Na cestu kooperace jsme se vydali ve chvíli, kdy po první volbě prezidenta zaznělo slavnostní *Te Deum* a především ve chvíli, kdy do naší vlasti přijel papež Jan Pavel II. Jeho návštěva potvrdila celému světu, že se Česká republika vydala na cestu svobody a demokracie.

V uplynulých dvaceti letech jsme tedy ušli velký kus cesty. Snažili jsme se vytrvale hledat model spolupráce dvou svobodných institucí - církve a státu. Nyní před námi stojí vyrovnání s modelem postupné finanční odluky i ratifikace smlouvy mezi Českou republikou a Svatým stolcem. Jakkoliv jsem hovořil o svobodných uplynulých dvaceti letech, je třeba říci, že ony jsou už jen završováním hledání spolupráce, které začalo již v polovině 19. století. Přes všechny dějinné peripetie se tak dostáváme do doby, kdy můžeme zajistit splnění přání všech, kdo chtěli, aby církev byla pevně zakotvena v demokratické pluralitní společnosti.

Učíme se sice, že demokracie vznikla v Athénách, ale můžeme být hrdí, že v Evropě skutečná demokracie začíná křtem, o kterém Bible říká, že nedělá rozdíl mezi národy, barvou pleti, věkem, či pohlavími. I církev se tedy stává rovnoprávnou, integrální součástí společnosti. Musí však jasně zaznít, že nevstupujeme na kolbiště soutěže politických stran. Naším úkolem je být nablízku všem, kdo to potřebují. Jsem velice rád, že o tomto úkolu můžeme společně hovořit a hledat způsoby, jak jej co nejlépe naplnit.